ἐπίσης τὰ χτυπήματα στὴν πόρτα.

Ἔπειτα κάποιος διέκρινε μιὰ τραχειὰ φωνὴ ποὺ φώναζε τὸ δήμαρχο.

***

Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲ μπορούσαν ν'ἀμφιβάλλουν : ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Οὐμπὲρ Βωτρέν ! Ὅλοι τὸν ἀνεγνώρισαν καὶ ὀπισθοχώρησαν τρομαγμένοι

Ὁ δήμαρχος ἐπροχώρησε τρέμοντας καὶ εἶπε στὸ Ρουμπιόν :

— Ἔλα, Ρουμπιόν, πρέπει νὰ μάθουμε τί θέλουν. Ἐσὺ δὲν εἶχες ἄλλωστε ποτὲ κανένα νταραβέρι μ' αὐτοὺς τοὺς Βωτρέν.

— Ποτέ ! Ποτέ ! φώναξε ὁ Ρουμπιόν βιαστικὰ καὶ μὲ προφανῆ ἰκανοποίηση. Ὄχι, ὄχι, ποτὲ δὲν εἶχαμε κανένα προηγούμενο.

— Δὲν θὰ τους ἀνοίξῃς ; εἶπε κλαίγοντας ἡ κ. Βαλεντίνου.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Δήμαρχος. δὲ θὰ τοὺς ἀνοιξουμε, μὰ θὰ κουβεντιάσουμε μαζί τους ἀπὸ τὸ φεγγίτη.

— Μὴν τοὺς πῆτε πὼς εἶμαι ἐδῶ ! εἶπε στενάζοντας ὁ δόκτωρ Ὀνορᾶ, ὁ ὁποῖος μιλοῦσε μὲ δυσκολία...

— Οὔτε καὶ γιὰ μένα !... Οὔτε καὶ γιὰ μένα ! φώναξαν ὁ Βαλεντῖνος καὶ ὁ Σανιέ.

Ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Ρουμπιόν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὶς γυναῖκες τους, διακινδύνευσαν καὶ προχώρησαν κάτ' ἀπ' τὸ θόλο τῆς αὐλῆς. Στὴν εἴσοδο τοῦ θόλου ἡ κ. Ζὺλ καὶ ἡ κ. Ρουμπιὸν στάθηκαν.

Ἡ ἀπουσία αὐτὴ τοῦ Δημάρχου καὶ τοῦ Ρουμπιόν διήρκεσε τουλάχιστον πέντε λεπτά. Ὅταν ξαναγύρισαν κατάλαβαν οἱ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἔκφραση τῶν προσώπων τους ὅτι δὲν συνέβαινε τίποτε τὸ εὐχάριστο. Ὁ δόκτωρ Ὀνορά, ὁ φαρμακοποιὸς κι' ὁ συμβολαιογράφος εἶχαν καρφώσει τὰ μάτια τους ἐπάνω στο Δήμαρχο, περιμένοντας νὰ μιλήσῃ. Οὔτε οἱ καταδικασμένοι σὲ θάνατο ποὺ κοιτάζουν ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ κελλιοῦ τους τὸ δικαστὴ ὁ ὁποῖος πηγαίνει νὰ τους ἀναγγείλῃ τὴν ἀπόρριψη τῆς αἰτήσεως τῆς χαριτός των, δὲν θὰ εἶχαν περισσότερο τρόμο στὴν καρδιὰ ἀπ' αὐτούς.

— Μὰ ἐπὶ τέλους πέστε μας τί συμβαίνει ; ὠλόλυξε ἡ κ. Σανιέ.

— Ἀκοῦστε ! εἶπε ὁ δήμαρχος σκουτίζοντας τὸν ἱδρῶτα του μὲ τὸ μανιῆλι του Εἶπα τὸν Οὐμπὲρ ἀπ' τὸ φεγγίτη Ζητᾶει νὰ τοῦ παραδώσουμε τὸν δοκτόρα Ὀνορᾶ.

Ὁ δόκτωρ ἀνατινάχτηκε πάνω στὴν καρέκλα του σὰ νὰ τὸν εἶχε χτυπήσει κεραυνός.

Ὁ κ. Ζὺλ τότε ἐπρόσθεσε.

— Ἐγὼ ἔκανα φυσικὰ τὸ καθῆκόν μου καὶ τοὺς ἀρνήθηκα.

Μιὰ θανάσιμη σιωπὴ ἐτακολούθησε. Ἡ κ. Γκοντεροῦλ πρώτη διέκοψε τὴ σιωπὴ αὐτή :

— Καὶ οἱ σᾶς ἀπαντήσε ; εἶπε.

— Εἶπε πὼς θὰ πάῃ νὰ συμβουλευθῇ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ἔφυγε.

— Τοῦ εἴπατε τουλάχιστον ὅτι κινδυνεύουν ἐξαιρετικὰ παραμένοντας ἐδῶ ; Ὅτι οἱ χωροφύλακες πηγαινοέρχονται καὶ ὅτι τὸ καλύτερο ποὺ θάχαν νὰ κάνουν θὸ ἦταν νὰ πάνε σὲ κανένα ἄλλο μέρος ; ρώτησε ὁ κ. Σανιέ.

— Τοῦ τὰ εἶπα ὅλ' αὐτά. ἀπάντησε ψυχρά, ὁ Δήμαρχος. μὰ μοῦ ἀπάντησε ὅτι ἐμένα νὰ μὴ μὲ νοιάζῃ γι' αὐτούς.

Ἡ κυρία Ρουμπιὸν εἶπε τότε :

— Ἔφυγε καὶ δὲν θὰ ξαναρθῇ ἴσως ! Τώρα καλὰ θὰ κάνατε ὅλοι σας νὰ φεύγατε ἀπὸ δῶ.

Ἀμέσως ὅλοι ἔβαλαν τὶς φωνές, γιατὶ ὅλοι τους ἦσαν σύμφωνοι νὰ μὴ φύγουν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον πρὶν ξημερώσει καὶ πρὸ πάντων πρὶν φτάσουν οἱ χωροφύλακες ποὺ θάστελναν ἀσφαλῶς στὸ Σαὶν-Μαρτέν-ντέ Μπουᾶ.

— Ἀκοῦστε λοιπὸν νὰ δῆτε πὼς δὲν ἔφυγαν εἶπε ἡ κ. Μπός. Καὶ πράγματι τὰ σφυροκοπήματα ξαναάρχισαν. Ὁ πιὸ ζωώδης τρόμος ζωγραφίστηκε σ' ὅλων τὰ πρόσωπα. Ὁ δήμαρχος ἀνορθώθηκε πάλι σὰν ἕνας ἥρως ποὺ βαδίζει πρὸς τὸ θάνατο καὶ κράβηξε πρὸς τὴν αὐλή. Ὁ Ρουμπιὸν θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ πάλι, μά, αὐτὴ τὴ φορά, ἡ γυναῖκα τοῦ κόψε τὴ φόρα καὶ τοῦ εἶπε νὰ μείνῃ κοντά της, λέγοντάς του :

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ἡ Ἁγία Οἰκογένεια

(Ἔργον τοῦ Δοσοβίκου Κνάους)

ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

Στὴ Γερμανία

Λίγο ἔξωθεν τοῦ Βερολίνου, γύρω στὸν ποταμὸ Σωρέα, κατοικοῦν οἱ Βενδοι, ἕνας ἀρχαῖος Γερμανικὸς λαός.

Ὁ παλαιογερμανικὸς αὐτὸς λαός, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ παρεδέχθη τὸν χριστιανισμό, δηλαδὴ ἐδῶ καὶ 1485 χρόνια, γιατὶ προσηλυτίσθηκε στὰ 417-418 μ. χ., κρατάει μὲ θρησκευτικὴ ἀκρίβεια, πολλὰ ἔθιμα παράξενα, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ κατωτέρω.

Ἀπὸ τὴν πρώτη Κυριακὴ τῆς Σαρακοστῆς τῶν Χριστουγέννων μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων συμπεριλαμβανομένης, ἡ γυναίκες τῶν Βένδων κ' ἡ θυγατέρες τους, φοροῦν πένθιμα ροῦχα ὅταν πρόκειται νὰ πᾶν στὴν Ἐκκλησιά.

Δὲν τοὺς ἐπιτρέπεται δὲ νὰ φορέσουν ἄλλο φόρεμα μέχρι τῆς δευτέρας ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Πέθανα φοροῦν πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία κι' αὐτὲς ἡ νειόνυμφες ! Γίνεται δὲ αὐτὸ γιατί, κατὰ τὴν ἰδέα τους, μέχρι τῆς 26 Δεκεμβρίου οἱ Χριστιανοὶ λογίζονται ὡς μὴ ἀγνοοῦντες τὴν Γεννησι τοῦ Σωτῆρος καὶ συνεπῶς πενθοῦν γιὰ τὴν ἀγνοιά τους αὐτή.

Ἔτσι πενθοῦν, μέχρι τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων. Τὴν ἡμέρα αὐτὴ βγαίνει ὁ παππᾶς στὸν ἄμβωνα καὶ τοὺς λέει ὅτι :

— Ὁ Χριστὸς ἐγεννήθη καὶ πρέπει νὰ ἀγαλλιᾶται πᾶσα ἡ Γῆ, καὶ οἱ Βένδοι νὰ λαμπροφορέσουν !..

Γυρίζοντας λοιπὸν στὰ σπίτια τους ἀλλάζουν τὰ πένθιμα ροῦχα τους μὲ τὰ γιορτινά.

***

Στὴ Βρεττάνη

Στὴ Βρεττάνη πιστεύουν ὅτι τὰ Χριστούγεννα ἡ ἡμέρα αὐξάνει «κατὰ ἕνα κοκοράκι πόδι».

Λαλοῦν δὲ ὅτι εἶνε εὐτυχία, γιὰ τὸ σπίτι ἐκεῖνο στὸ ὁποῖο ὁ πετεινὸς θὰ λαλήσῃ πρῶτος τῆς ἡμέρας τὸ μεγάλωμα.

Γι' αὐτὸ ὅλα τὰ σπίτια ἔχουν τὰ κοκόρια των. Κι' ὅλοι παραφυλάνε ν' ἀκούσουν τὸ δικό τους νὰ λαλήσῃ πρῶτο.

Στὸ σπίτι ποὺ θὰ πρωτολαλήσῃ ὁ κοκορας, τὰ κορίτσια στολισμένα φανταχτερὰ τὸν πηγαίνουν στὴν ἐκκλησιὰ δεμένον μὲ κόκκινες μεταξωτὲς κορδέλλες καὶ τὸν ἀναβάζουν ἀτάνω στὸ καμπαναριό, ὅπου χτυποῦν τὶς καμπάνες προς τιμήν του !..

Ἔτειτα δένουν τὶς κόκκινες μεταξωτὲς κορδέλλες τοῦ πετεινοῦ στὶς καμπάνες καὶ τὸν ξαναφέρνουνε στὸ σπίτι τους, ὅπου κερνοῦν φρουτα καὶ γλυκά.

Ἡ κόκκινες κορδέλλες θὰ μείνουν ἀτάνω σὶς καμπάνες ὥς τοῦ χρόνου τα Χριστούγεννα.

***

Στὴν Ἱσπανία

Τὸ παρακάτω παίζεργο Χριστουγεννιάτικο τραγοῦδι, τραγουδᾶν στὴ Σεβίλλη τῆς Ἱσπανίας ἡ γυναῖκες «γκιτάνες» στοὺς δρόμους τῆς πόλεως, τὴ παραμονὴ τῶν Χριστουγέννων.

Τὴν ὥρα ποὺ ἄνοιγα τὸ γράμμα σου,
χωρὶς νὰ προσέξω,
Ἔπεσε στὸ στῆθος μου ἡ καρδιάσου.
Καὶ τὴν φιλοξένησα.
Ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν χωροῦνε δυὸ καρδιές
στὸ ἴδιο στῆθος,
σοῦ στέλνω τὴ δική μου.
Κράτησέ την,
ὅπως κρατῶ τὴν ἰδική σου !...

Ὁ Ρενὲ Μαιζερουᾶ, ποὺ ἔτυχε κάποια Χριστούγεννα στὴ Σεβίλλη, διηγεῖται ὅτι τὴν στιγμὴ ποὺ χτυποῦταν ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν χαρμόσυνα, γιὰ τὰ Χριστούγεννα, ἦταν μεσάνυχτα – ἡ «γκιτάνα» διέκοψε στὸ δρόμο τὸ τραγοῦδι της αὐτό, ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἔκαμε τὴ προσευχή της. Κι' ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἦσανε στὶς γύρω ταβέρνες, τὰ ζυθοπωλεῖα καὶ τὰ κέντρα τὰ νυχτερινά, ἀφῆσαν τὰ ποτήρια τους καὶ πέσανε γονατιστοὶ καὶ σταυροκοπηθῆκαν.